

KKI

4:1

Mire lehet számítani a
dél-koreai külpolitikában
az elnökválasztás után?

KKI 4:1

A Külügyi és Külgazdasági Intézet időszaki kiadványa

Kiadó:

© Külügyi és Külgazdasági Intézet, 2022.

Szerkesztő:

Goreczky Péter – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Szerzők:

Goreczky Péter – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Mezei Tibor – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Szilágyi Zsolt – ELKH Bölcsészettudományi Kutatóközpont

Zoltai Alexandra – Neumann János Egyetem Eurázsia Központ

Szöveggondozás:

T-Kontakt Kft.

Tördelés:

Lévárt Tamás

Illusztráció:

<https://depositphotos.com>

Jelen elemzés és annak következtetései kizárólag a szerző magánvéleményét tükrözik, és nem tekinthetők a Külügyi és Külgazdasági Intézet, a Külgazdasági és Külügyminisztérium, illetve Magyarország Kormánya álláspontjának

A sorozatban eddig megjelent kiadványok

2022/7. [Racionálisnak tekinthető-e Vlagyimir Putyin?](#)

2022/6. [The economic situation of the Western Balkans: an untapped potential?](#)

2022./5. [How do External Powers Perceive the Current Situation in Bosnia and Herzegovina?](#)

2022/4. [Hogyan viszonyulnak a nagyhatalmak a pekingi téli olimpiához?](#)

Régebbi számaink elérhetőek a [KKI](#) honlapján.

A Külügyi és Külgazdasági Intézet 4:1 című sorozatában négy kutató válaszol röviden ugyanarra – a nemzetközi politikát és gazdaságot érintő – kérdésre. Célunk a magyarországi tudományos viták elindítása és a szakértők közötti párbeszéd elősegítése. E számunkban a következő kérdésre kerestük a választ: *„Mire lehet számítani a dél-koreai külpolitikában az elnökválasztás után?”*

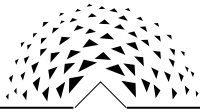
GORECZKY PÉTER

A dél-koreai elnökválasztáson győztes Jun Szogjol a régió szempontjából kifejezetten turbulens időszakban veszi át az államfői tisztséget. Az ismételten fellángoló Covid-19-járvány hatásai, az USA és Kína erősödő rivalizálása, Észak-Korea gyakoribbá váló rakétakísérletei, az ukrajnai háború hatásai az eurázsiai biztonságpolitikai környezetre, az ellátási láncok ismétlődő zavarai és egy mélyponton levő kapcsolat Japánnal – többek között ezekkel a külpolitikai és külgazdasági kapcsolatokat érintő kihívásokkal is szembe kell néznie az ország új vezetőjének.

Jun viszonylag újoncnak számít a dél-koreai politikai életben, ami akár segítheti is abban, hogy elődjeihez képest új látásmóddal közelítsen egyes területekhez. Erre az újfajta látásmódra leginkább a Japánnal való kapcsolat terén lenne szükség. A 2019-es „mini kereskedelmi háború” óta a két ország viszonyában nem indult meg érdemi javulás, annak ellenére, hogy Dél-Korea és Japán biztonságpolitikai és gazdasági érdekeiben sokkal több a közös pont, mint az ellentét. A történelmi sérelmek koreai részről ugyanakkor általában erősebbnek bizonyulnak Japán kapcsán, mint a pragmatikus megfontolások. Jun elnök ebben hozhat változást, bár az egyoldalú közeledés minden bizonnyal népszerűtlenné tenné, mivel a koreai társadalom inkább Japántól várna el valamiféle gesztust. Az első nyilatkozatok alapján mindenestre Kisida miniszterelnök megfelelő partnernek tűnik a kapcsolatok javításához.

Szintén a pozitív fordulat mellett szól, hogy az USA stratégiai érdeke egyfajta koalíciót építeni a régióban a hasonló gondolkodású országokból Kínával szemben, ezért szeretné, ha újra megindulna a közeledés Tokió és Szöul között. Márpedig kampánya során Jun elnök egyértelműen hitet tett az USA-val való szövetség mellett, még egy újabb amerikai THAAD-rakétarendszer telepítését is felvetette. A Japánhoz való közeledés esélyei tehát az USA révén is javulhatnak.

Kína esetében ez már nem mondható el. Az ország minden bizonnyal a 2016-os esethez hasonlóan élesen reagálna az amerikai fegyverrendszer telepítésére. Jun elnök a választások előtt egyértelművé tette, hogy a két szuperhatalom rivalizálásában az USA oldalán áll, ami azt jelenti, hogy véget vetne az elmúlt évek lavírozó politikájának, amely kiemelt partnerként kezelte az Egyesült Államokat a biztonságpolitika terén, ugyanakkor igyekezett erősíteni a gazdasági kapcsolatokat Kínával. A Covid-19-válság hatásai miatt ugyanakkor szükség van a gazdaság élénkítésére, és egy beszűkülő kínai kapcsolat esetén új partnerek, piacok bevonására.

Jun elnök ezért várhatóan nem állítja le, hanem esetleg csak „újracsomagolja” az elődje által indított Új Déli Politikát, amelynek keretében gazdasági, társadalmi és politikai-stratégiai téren egyaránt igyekezett szorosabbra fűzni kapcsolatait az ASEAN-térrel és Indiával. A választási kampány során tett kijelentések alapján ugyanakkor várhatóan kevésbé lesz hangsúlyos az ország stratégiai autonómiájának megőrzése, viszont előtérbe kerül a hasonló gondolkodású és politikai rendszerű országokkal történő együttműködés.

A Korea-közi viszony a kampány egyik kulcstémája volt, a feszültséget pedig csak növelte, hogy Észak-Korea 2022 eleje óta ismét gyakrabban hajtott végre rakétakísérleteket. A leköszönt Mun elnök által képviselt, kölcsönös bizalmat és párbeszédet hangsúlyozó megközelítés helyett Jun keményebb álláspontot fogalmazott meg a kampány során. A választóknak a hadsereg fejlesztését ígérte, emellett pedig a szankciók enyhítésének feltételeként fogalmazta meg azt az elvárást, hogy Észak-Korea aktív lépéseket tegyen a denuklearizáció terén. Mindezek fényében kevés esély mutatkozik, hogy a félsziget közelebb kerüljön a békés megoldáshoz a következő években.

MEZEI TIBOR

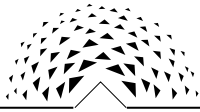
Az elnökválasztás eredményeképpen konzervatív kormány váltja a jelenlegi baloldali adminisztrációt május 10-én a Koreai Köztársaságban. Bár a most leköszönő Mun Dzsein elnök – aki az elmúlt öt évben állt az ország élén – egyfajta szintézisre törekedett a kül- és biztonságpolitika területén, az őt megelőző évtizedekben jelentős eltérések voltak a baloldal és a jobboldal külpolitikai prioritásaiban. Míg a baloldali elnökök az Észak-Koreával való kapcsolatépítést tették első helyre, a konzervatív oldal fő törekvése az Egyesült Államokkal való stratégiai szövetség fenntartása és erősítése volt. Jun Szogjol megválasztott elnök külpolitikai elképzeléseiben egyértelműen csatlakozik konzervatív elődjeihez az Amerikával való együttműködés elmélyítésének szorgalmazásával. Ez a jelenlegi kontextusban azt jelenti, hogy míg Mun elnök távolságot tartott mind az Egyesült Államok indopacifikus stratégiájában megfogalmazott céloktól, mind az amerikai–japán–indiai–ausztrál Quad együttműködéstől, Jun késznek mutatkozik részt venni a Quad együttműködésben, sőt még az USA-val együtt működtetett THAAD-rakétavédelmi rendszer további bővítésétől sem zárkózik el, amennyiben erősödne az észak-koreai fenyegetés.

Kérdés, hogy ilyen elképzelések mellett Jun megválasztott elnök miképpen gondolja megvalósítani a Kínával való „magas szintű stratégiai párbeszéd” kialakítását, amire már többször utalt eddigi megnyilatkozásaiban. Tekintve, hogy Kína a Quad-ot az ő geopolitikai bekerítésére létrehozott formációnak tartja, valamint, hogy a THAAD-rendszer Dél-Korea területére való kiterjesztése 2017-ben kifejezetten erős ellenreakciókat váltott ki Pekingből, ez problematikusnak látszik. Egyelőre úgy tűnik, hogy az észak-koreai probléma közös kezelésével kívánja Jun

megalapozni a Pekinggel folytatandó párbeszédet. Március 25-én ugyanis – azt követően, hogy a KNDK közel öt éves szünet után ismét interkontinentális ballisztikus rakétát tesztelt – a megválasztott dél-koreai elnök telefonbeszélgetést kezdeményezett Hszü Csün-ping elnökkel, amelyben Észak-Korea végleges denuklearizációja és a Koreai-félsziget politikai viszonyainak stabil fenntartása érdekében szoros együttműködést javasolt. A felek megegyeztek a kétoldalú kapcsolatok javításában, de ennek mikéntjéről részleteket nem közöltek a nyilvánossággal.

Kérdés, hogy Peking mennyire lesz kész nyomást gyakorolni Phenjanra annak érdekében, hogy utóbbi tárgyalóasztalhoz üljön és hajlandónak mutakozzék a megegyezésre. Az eddigi tapasztalatok alapján a kínai fél legfeljebb az Észak-Koreával szembeni szankciók támogatásáig és azok betartatásáig ment el, de nem vállalkozott proaktív szerepre. Egyébként is különösen távolinak tűnik bármilyen párbeszéd esélye, mivel Jun a Koreai-közi tárgyalások újratekintését ahhoz köti, hogy a KNDK nyilvánosan tárja föl jelenlegi nukleáris kapacitásait, és a szankciók feloldását is a denuklearizáció irányába tett lépésektől teszi függővé.

Mindent összevetve tehát az tűnik a legvalószínűbb szcenáriónak, hogy nem lesz előrelépés az Észak-Koreával fennálló kapcsolatok terén – sőt romlás is elképzelhető –, ugyanakkor Dél-Korea tovább mélyíti majd együttműködését az Egyesült Államokkal, és ez ki fog hatni a Kínával való kapcsolatára is. Szöuli szempontból két megfontolás szól a Pekinggel való jó viszony fenntartása mellett: az egyik Kína potenciális szerepe az észak-koreai probléma rendezésében, a másik pedig a kétoldalú kereskedelmi kapcsolatok komoly gazdasági jelentősége. Az előbbiben nem számíthatunk pozitív elmozdulásra, tehát ez nem fogja motiválni Szöult, de mire számíthatunk Juntól a kereskedelmi kapcsolatok vonatkozásában? Jun eddig hevesen kritizálta Mun elnök gyakorlatát, aki engedményeket tett Pekingnek cserébe a gazdasági kapcsolatok normalizálásáért. (Amikor az amerikai irányítású THAAD-rendszert kiterjesztették dél-koreai területre, Kína lényegében egy „nem hivatalos” kereskedelmi háborút indított a Koreai Köztársággal szemben.) Jun választási kampányában olyan módon „keretezte” Mun elnök Pekingnek tett ígéretét – ami szerint kormánya nem fogja bővíteni a THAAD-rendszert és nem vesz részt háromoldalú védelmi együttműködésben Japánnal és az USA-val, –, hogy azáltal csorbát szenvedett Dél-Korea szuverenitása, mivel biztonsága erősítéséről mondott le. Ez a hozzáállás azt sugallja, hogy Jun kész keményebb fellépésre, nemcsak Észak-Korea, hanem Kína vonatkozásában is. Ezzel összefüggésben még megemlítendő, hogy Jun különösen érzékenyen követi a dél-koreai közhangulatot. Választási kampányában is rájátszott a fiatal férfiak körében tapasztalható, egyre növekvő antifeminista érzületre, és ennek megfelelő szövegeket hangoztatott, ami aztán be is jött neki. Ebből következően Jun nyilván számításba veszi a 2017 óta erősödő Kína-ellenes hangulatot, ami a pekingi téli olimpia idején is újabb löketet kapott. Mindezeket figyelembe véve nem valószínű, hogy hivatalba lépését követően Jun engedelkenynek mutatkozik majd Peking irányába, tehát feszültebb viszonyra számíthatunk a két ország között.

Az Egyesült Államokkal való szövetséget illetően szinte bizonyos, hogy erősödni fog az együttműködés a Koreai-félsziget biztonságának vonatkozásában. A nagy kérdés az, hogy a kelet-ázsiai és csendes-óceáni régióban mennyire fogja az új elnök Dél-Korea eddigi sikeres Új Déli Politikáját hozzáigazítani az amerikai indopacifikus stratégia céljaihoz. Ez a dilemma nemcsak abban a vonatkozásban releváns, hogy a Quad együttműködésben való részvétel bizonyosan negatív hatást gyakorolna a Kínával való viszonyra, hanem abban is, hogy az Új Déli Politika jelenleg a Koreai Köztársaság középhatalmi (middle power) ambícióinak legfontosabb megtestesítője. Az teljesen egyértelmű, hogy Jun folytatni akarja az ország középhatalmi státuszának erősítését, ami Dél-Korea kiemelt külpolitikai törekvése volt az elmúlt tizenöt évben. Tehát Jun elnöknek meg kell találnia majd az egyensúlyt az önálló külpolitikai kezdeményezések fenntartása és az Amerikával való regionális együttműködés elmélyítése között.

SZILÁGYI ZSOLT

A 2022. március 9-én megválasztott, és májusban hivatalba lépő következő koreai elnök, Jun Szogjol meglehetősen újonc a politikában. 27 éves ügyészi pályafutás után választotta az elnökségért folyó versenyt, és eddig nevet is elsősorban azzal szerzett, hogy számos nagy horderejű korrupciós ügyben játszott központi szerepet. A megválasztott elnök kampánya során nagy vonalakban vázolta külpolitikai elképzeléseit, amelyek elsősorban az Egyesült Államokkal való kapcsolatok szorosabbra fűzését, és az észak-koreai „provokációkra” adott határozottabb válaszok lehetőségét körvonalazták. Ennek ellenére a külpolitikai terveivel kapcsolatban javarészt csak a korábbi évtizedekre jellemző konzervatív-liberális „váltógazdaság” tapasztalataira, vagy épp Jun tanácsadói stábjának megnyilvánulásaira hagyatkozhatunk, miközben azt is kijelenthetjük, hogy a megválasztott elnök nem rendelkezik jelentős külpolitikai tapasztalatokkal.

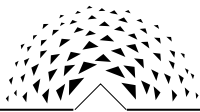
A dél-koreai demokratizálódás időszakában azt láttuk, hogy miközben az ország külpolitikai prioritásai nagy vonalakban állandónak tekinthetőek, bizonyos kérdésekben, például a KNDK-hoz, vagy az USA-hoz való viszony tekintetében egyfajta ciklikusság volt megfigyelhető, attól függően, hogy épp melyik oldal képviselője vezette Dél-Koreát. Bár a mindenkori dél-koreai vezetés akár az északi szomszédhoz való viszony, akár a Japánhoz fűződő ambivalens kapcsolat tekintetében önálló elképzelések megvalósítására törekszik, alkalmanként épp a szövetségesek megnyilvánulásai gátolhatják ezek maradéktalan megvalósítását. A dél-koreai államelnökök – így Jun külpolitikai elképzeléseinek kialakítását – ezért nemcsak az aktuális geopolitikai helyzet, a gazdasági kapcsolatok és érdekek, de a szövetségesi elvárásai is befolyásolhatják.

Mint utaltunk rá, Jun valószínűleg folytatja majd konzervatív elődjei külpolitikáját abban a tekintetben, hogy határozottabb fellépést hirdet majd az Észak-Korea által jelentett kihívásokkal szemben, hangosabban nyilvánul majd meg a

Kim-kormányzat emberi jogi visszaéléseivel vagy nukleáris programjával kapcsolatban, mint elődje. Ezzel kapcsolatban az elrettentést és a „békét az erőn keresztül” politikát hangsúlyozta, de azt is kinyilvánította, hogy nyitott a tárgyalásokra és a párbeszédre Észak-Koreával. Ugyanakkor arra is láttunk már példát, hogy a dél-koreai kormányzat KNNDK-val szembeni megnyilvánulásait befolyásolta az Egyesült Államok állásfoglalása az adott kérdésben. Jun biztosan törekszik majd az USA és Dél-Korea közötti együttműködés erősítésére, és erre a partner részéről is van fogadókészség, amit mi sem bizonyít jobban, mint az, hogy Joe Biden az első között gratulált a koreai elnökjelölt megválasztásához, alig néhány órával az eredmény nyilvánosságra kerülése után. Meg is állapodtak abban, hogy Jun hivatalba lépése után a lehető leghamarabb az USA-ba látogat. E célkitűzés, és a KNNDK-val szembeni határozottabb fellépés példája lehet a THAAD-rakétavédelmi rendszer esetleges további fejlesztése. Ez feltételezi, hogy Jun valószínűleg hajlandó átlépni a 2017-ben Szöul és Peking között létrejött, a rendszer további kiépítésének korlátozását is jelentő „három nem” által kijelölt vörös vonalat. A másik külpolitikai kérdés, amelyben az USA döntéshozói valószínűleg elégedettek lesznek az új dél-koreai elnökkel, az a Japánnal való stabilabb kapcsolatok kiépítésének célja. Az Egyesült Államok évtizedek óta komoly erőfeszítéseket tesz arra, hogy a térségbéli két legfontosabb szövetségesének ambivalens kapcsolatát normalizálja. Erre soha nem volt nagyobb szüksége, mint most, a Kína által képviselt fokozódó kihívások időszakában. Kérdés, hogy a mind Japánban, mind Dél-Koreában gyakran a belpolitikai szintén is szívesen használt ütőkártyát jelentő kétoldalú kapcsolatok az USA számára kedvező irányban fejlődnek-e a jövőben? Mindenesetre most úgy tűnik, hogy ez nem az új koreai elnökön fog múlni.

Jun USA számára kedvező célkitűzései természetesen nem jelentik azt, hogy Dél-Korea érdekei minden esetben igazodnak Washington céljaihoz. Az új koreai elnök továbbra is ragaszkodni fog országa Kínához fűződő gyümölcsöző gazdasági kapcsolataihoz, még akkor is, ha ezek részben szembemennek geopolitikai érdekeivel. A közeljövő nagy kérdése, hogy Jun ezt az ellentmondást képes lesz-e feloldani. A THAAD-vita, és az, hogy érdeklődik a Peking által „Kína-ellenes koalíciónak” nevezett, India, az Egyesült Államok, Japán és Ausztrália által létrehozott négyoldalú biztonsági együttműködés, a Quad iránt, komoly kihívások elé állíthatja a kínai–dél-koreai kapcsolatokat. Junnak minden ügyességére szüksége lesz, ha a fenti elképzelései ellenére a kínai gazdasági kapcsolatok megtartása, fejlesztése mellett olyan stratégiai kérdésekben is együtt akar működni Kínával, mint a Koreai-félsziget biztonsága, a KNNDK atomfegyver-mentesítése, illetve a kölcsönös kulturális csereprogramok fejlesztése, a közegészségügyi témák vagy éppen a globális jelentőségű klímaváltozás. E céljait megfogalmazva jelentette ki, hogy „a Kínával való kölcsönös tisztelet és együttműködés új korszakát” kívánja megvalósítani.

A most zajló orosz–ukrán háború is kérdéseket vethet fel az ország nemzetközi kapcsolatainak tekintetében. A leköszönő Mun-kormány bejelentette, hogy támogatja az oroszok elleni szankciós politikát, tehát Jun is mihamarabb állást kell, hogy foglaljon ezzel kapcsolatban. Ugyanakkor még mindig kérdés, hogy

Kína milyen utat választ. Ha esetleg a döntései miatt a nyugati szankciók célpontjává válik, akkor a Kínában befektető koreai vállalatok, illetve a kínai–dél-koreai kapcsolatok is megszenvedhetik ezeknek az intézkedéseknek a másodlagos hatásait, amire a Jun-kormányzatnak kell majd megoldást találnia. 2024-ig mindenképpen ellenzéki többség lesz a Nemzetgyűlésben, ezért bizonyos esetekben belpolitikai kompromisszumokra is törekednie kell majd.

ZOLTAI ALEXANDRA

A 2022-es dél-koreai elnökválasztás sok tekintetben rendhagyónak számít, és rávilágít a dél-koreai társadalom bizonytalanságára és megosztottságára. Ugyan a dél-koreai választások elsősorban inkább a hazai kérdésekre összpontosítanak – és ez most sem volt másként –, ennek ellenére Dél-Korea Kínához fűződő kapcsolatait és az Egyesült Államokkal fenntartott szövetsége nagyrészt meghatározza jövőbeli politikai és gazdasági mozgásterét, ezért elengedhetetlen annak megértése, hogy az új elnök hogyan áll majd Kínához és az Egyesült Államokhoz.

A 2022-es dél-koreai választások nyertese Jun Szogjol elnökjelölt lett. Győzelmét követően az első között Joe Biden amerikai elnökkel folytatott telefonbeszélgetést, amelynek során a két vezető meg is állapodott abban, hogy Jun májusi hivatalba lépése után a lehető leggyorsabban megszerveznek egy személyes kétoldalú találkozót. Ez pedig megerősíti azokat a feltételezéseket, hogy Dél-Korea szorosabbra kívánja fűzni szövetségét és stratégiai partnerségét az Egyesült Államokkal. Ennek egyik fontos eleme a Koreai Népi Demokratikus Köztársasággal (KNDK) való kapcsolat. Jun ezt illetően elmondta, hogy kormánya mindig nyitva hagy egy ajtót a Koreai-félsziget két országa közötti párbeszédre, azonban Észak-Koreát Dél-Korea „fő ellenségeként” aposztrofálta, és ígéretet tett arra, hogy megerősíti Dél-Korea rakétavédelmét és biztosítja a megelőző csapásmérő képességet minden lehetséges támadás ellen. Elődje Mun Dzsein sokszor feltételek nélkül találkozott Kim Dzsongun észak-koreai vezetővel, és fő célja a háború békével történő lezárása volt, ami azonban valódi diplomáciai eredményt nem hozott a félsziget békéjébe, és a végére ki is fulladt a próbálkozás. Sőt, siker esetén ez azt is jelentett volna, hogy az amerikai hadsereg ott állomásozó csapatainak már nincs miért maradniuk, így az Egyesült Államoknak ki kellett volna vonulnia, amivel egy igen fontos bázist veszített volna el. Jun ezzel szemben komoly feltételekhez igyekszik kötni egy esetleges találkozót, és sokkal keményebb retorikát alkalmaz Észak-Koreával szemben. Sőt, nemcsak az Egyesült Államok katonai erejére kíván támaszkodni, hanem fejleszteni kívánja Dél-Korea védekezőképességét is.

Jun győzelme ennek fényében tehát az Egyesült Államok és Dél-Korea biztonsági érdekeinek átrendeződése szempontjából is fontos. Jun „stratégiai egyértelműséget” ígért, amikor kinyilvánította Dél-Korea Amerika-barát álláspontját az USA–Kína kapcsolatok ügyében. A megválasztott elnök a liberális demokrácia

és az emberi jogok fontosságáról is beszélt Szöul külpolitikája kapcsán. A Munkormányzat gyakran tévovázott a Nyugat mellé állni, amikor az kritikát fogalmazott meg a kínai emberi jogi jogsértések vélelmekor, ezzel pedig elmulasztotta megerősítenie Dél-Korea globális elkötelezettségét a jogállamiság és a demokratikus normák mellett. Ezzel szemben Jun álláspontja szerint Dél-Koreának fel kell emelkednie a „globális kulcsállam” státuszába, ami az előzőkkel kiegészülve az Egyesült Államok szemszögéből nézve egy igen imponáló külpolitikai irányt jelent. Jun ugyanis nagyon világosan megfogalmazta, hogy elnökként fokozni fogja az együttműködést a demokráciákkal, különösen az Egyesült Államokkal, és ellenáll az autokráciáknak és az illiberális rend kialakításának, utalva itt Kínára. Azonban kérdéses, hogy ezt hogyan tudja majd elérni az újonnan megválasztott elnök, hiszen Kína Dél-Korea legnagyobb kereskedelmi partnere – 2021-ben a teljes export 27 százalékát adta –, és a belpolitikai támogatottság is Dél-Korea folyamatos gazdasági fejlődésétől függ. Másrészt az amerikai közeledés, valamint a demokráciák mellett való elköteleződés egyet jelenthet azzal is, hogy enyhülni fog Dél-Korea és Japán kapcsolata, és megkezdődhet egyfajta közeledés. Kisida Fumio japán miniszterelnök a választások után telefonbeszélgetést folytatott az újonnan megválasztott dél-koreai elnökkel, amelyben a két vezető reményét fejezte ki egy személyes találkozó kapcsán, sőt Jun részéről felmerült az az igény is, hogy szeretné fokozni Japánnal a biztonsági együttműködést.

Dél-Korea külpolitikájában várhatóan egy sokkal erőteljesebb nyugati orientációt figyelhetünk majd meg gyakorlati szinten, komoly hadászati fejlesztésekkel, így a térségben ismét nőni fog a Kína-ellenesség Amerika és szövetségesei részéről. Az Észak-Koreával szembeni keményebb retorikra a béketárgyalások végét jelentheti, és ismét elhidegülés kezdődhet a félszigeten. Dél-Korea az orosz–ukrán konfliktus kapcsán is a nyugati világ álláspontja mellett kötelezte el magát azáltal, hogy beállt az Oroszország elleni szankciók mögé. Míg Dél-Korea politikailag és katonailag Amerikához és Japánhoz közeledik, nem szabad megfeledkezni arról a tényről, hogy gazdaságilag komoly függésben áll Kínától, sőt az orosz nyersanyagtól, így elkerülhetetlen, hogy a dél-koreai vezetés szembenézzen a gazdasági valósággal. Az elkövetkező öt évben a dél-koreai vezetés számára várhatóan a Kínáról és Oroszországról való, minél fájdalommentesebb leválás lesz az egyik legnagyobb cél és egyben kihívás is.